

Mites i llegendes urbanes

Marc Gombau, d'El Taller

Al cap d'alguns esquiadors volten una sèrie de conceptes erronis que no porten enlloc. Tot seguit us recordem quatre idees fallides, així que si ets dels qui creu que hi ha un esquí per a la cama dreta i un altre per a la cama esquerra, segueix llegint.

Celes Piedrabuena
Toni Grases, Fischer

Amb l'assessorament
de Marc Gombau

Una de les llegendes, de les conviccions més errònies, fa referència a l'existència d'un esquí dret i un esquerra, quan els esquís serveixen indistintament per un peu o l'altre, ja que són idèntics, idèntics en construcció i en geometria. No hi ha res que els faci ser dretà o esquerrà. Tot i això, en el seu temps aquesta idea sí que tenia la seva raó de ser, ja que quan els esquís eren tallats d'una sola peça de fusta, sí que s'establí aquesta diferenciació, ja que cada esquiador té una forma concreta d'esquiar que feia que els esquís en qüestió agafessin uns vicis i es tre-

ballessin més d'unes parts que d'unes altres. Antigament, l'esquiador de competició col·locava totalment el pes sobre el cantell intern de l'esquí extern respecte la direcció del viratge. Per tant, aquest cantell havia d'estar molt més afilat que l'altre per permetre la rotació de l'esquí sense que s'encairés. Els esquís eren més llargs. Un cop afilats els cantells es procedia a arrodonir la part de les espàtules i de les cues, i sempre es deixava més espai afilat a una banda que a l'altre, per tal que l'esquí girés millor i no s'enganxés al cantell. Com a conseqüència

d'aquesta diferenciació l'esquí amb ànima de fusta s'adaptava a l'esquiador.

Aquest càstig a dia d'avui no es produeix, i per molta canya que se li doni a un esquí, aquest no es transformarà com a conseqüència de la metodologia d'esquiar de cada persona. Hi ha qui no fa cas d'aquesta igualtat i sempre es calça els esquís en la mateixa posició, i per no confondre's diferencia l'esquí de la dreta i de l'esquerra amb un adhesiu, per exemple de la botiga on s'ha comprat el material. Però, aquesta metodologia és més dolenta a la llarga que beneficiosa a la curta, ja que castigarem de forma excessiva els cantells interiors, escurçant la vida dels esquís, ja que quan els duem al taller del preparador d'esquís (skiman) haurà de treballar-los força. Per tant, no li doneu gaires voltes i quan trepitgeu la pista llanceu els esquís damunt la nau, i tal com calguin us els calceu.

La diferenciació entre dreta i esquerra tant sols la trobariem en dos casos en concret. Un és quan els esquís eren asimètrics –a dia d'avui ja no n'hi ha– i l'altre en els esquís d'eslàlom, quan els competidors els col·loquen les ungles a l'espàtula. Només en aquests dos casos, existeix l'esquí dret i l'esquerra.

Afluixar les fixacions

Una altra de les creences errònies entre molts esquiadors fa referència a la necessitat d'afluixar les fixacions un cop cabi la temporada. Probablement els qui ho fan és perquè es pensen que és bo per les molles que porten dins, però com diu Marc Gombau, d'El Taller, "si veiessin com són les molles que hi ha a dins de les fixacions ni s'ho plantejarien. Ja que són dues molles molt grans. No cal afluixar-les, a no ser que les tinguis al màxim de la seva potència, que tinguis la força al límit que doni la fixació, aleshores sí que les hauríem d'afluixar una mica". Però, en cas de no fer-ho, no passa res. L'únic realment important és mantenir les fixacions netes, que no els entri ni terra ni porqueria, ja que així treballaran bé.

Les botes de les ciatures

En el tema de botes hi va algunes idees establertes equívocues, però una de les més esteses fa referència a les criatures. Hi ha alguns pares que tenen la mania de comprar-los una bota més gran del que els toca, ja que així s'estalvien canviar-les a la propera temporada, però així l'únic que fan és desvestir un sant per vestir-ne un altre.

Amb aquests esquís sí que s'havia de diferenciar entre dreta i esquerra

La canalla, com la resta d'esquiadors, han de calçar una bota del seu número, i no una més gran per estalviar-se canviar-les quan els creixi el peu. Primer, perquè si un esquiador, tingui l'edat que tingui, porta una bota que no és la seva no podrà transmetre correctament les forces a l'esquí, més encara si li protegeix el peu amb un mitjà gruixut, ja que el peu li ballarà dins de la bota, i per tant la seva progressió no serà la desitjada. El cert és que les marques no donen moltes solucions en aquest punt, però sempre hi ha idees pràctiques, com la del model Chameleon de Roxx, que s'estira tres números amb un senzill mecanisme.

Encerar els esquís

Els esquiadors que llisquin habitualment les seves soles per les pistes trepitjades tenen en major o menor mesura el costum d'encerar els esquís, amb el convenciment que així esquiaran millor i de forma més eficaç. Una pràctica que alguns col·lectius no tenen massa interioritzada, per exemple, els practicants de l'esquí de muntanya. En Marc ens comenta que més vegades de les que fora necessàries es troba amb aquesta circumstància, quan si enceressin els esquís les pells de foca s'enganxarien i desenganxarien perfectament, i a l'hora de baixar esquiant es tindria un major control de la situació i la resposta dels esquís seria la desitjada. Hi ha qui creu que si encera els esquís li costarà col·locar i treure la pell de foca, però per facilitar aquesta maniobra n'hi ha prou amb una bona raspallada i amb que el procediment d'enceratge hagi estat el correcte. ❄

El Taller: www.eltaller.info i tel. 93 322 92 14

Els practicants d'esquí de muntanya han d'encerar els seus esquís igual que els eleccionats a l'esquí alpi.